

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 145:

Forslag til lov om ændring af lov om bygningsfredning. (Kommunal registrering af bygninger m.v.).

Af Leif Hermann (SF) m.fl.
(Fremsat 15/12 88).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 9 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 146:

Forslag til lov om ændring af lov om kommuneplanlægning. (Bevaringsplanlægning m.v.).

Af Leif Hermann (SF) m.fl.
(Fremsat 15/12 88).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Lovforslaget om ændring af bygningsfredningsloven og lovforslaget om ændring af kommuneplanloven er, som det uden videre fremgår, en privat genfremsættelse af lovforslag nr. L 179 og nr. L 180, der blev behandlet her i Tinget umiddelbart før regeringsskiftet. De var fremsat af den daværende regering med udgangspunkt i en opfølgning af Folketingets dagsorden af 2. december 1986, som var vedtaget af et bredt flertal i Tinget. Forslagsstillerne har oven i købet gjort det enkelt, idet der er tale om en stort set total genfremsættelse inklusive de politiske bemærkninger, der måtte være, hvad forslagsstillerne meget rigtigt gør opmærksom på.

Hensigten med lovforslagene er at forstærke indsatsen inden for bygningsfredning og bygningsbevaring. Det var der også bred enighed om, da man diskuterede de bortfaldne lovforslag ved førstebehandlingen i Folketinget før valget. Jeg kan helt tilslutte mig denne brede enighed. Det er meget nødvendigt, at vi forstærker indsatsen inden for bygningsfredning og bygningsbevaring.

Men under førstebehandlingen gjorde bl.a. Det Radikale Venstre – et parti, som jo står mig nær – opmærksom på, at vi var meget bekymret over, at Kommunernes Landsforening hverken kunne tilslutte sig forslaget om en registreringspligt for kommunerne eller hovedprincipperne i forslaget til ændring af kommuneplanloven. Det gjaldt også Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune. Det Radikale Venstre understregede derfor ved sin ordfører, fru Marianne Jelved, at hvis ikke der kunne skabes nogle måder at gøre det på, som kommunerne kunne gå ind for, så kunne man lige så godt lade være.

Det er naturligvis nogle betragtninger – eftersom jeg jo på det tidspunkt som nu er medlem af den radikale gruppe, og det var på gruppens vegne, fru Marianne Jelved udtalte sig – vi i forbindelse med arbejdet i ministeriet er gået videre med.

Jeg må nok sige, at det arbejde, vi har lavet siden dengang, har bekræftet den tvivl, man måtte have om det rigtige i at gennemtvinge en registreringspligt for kommunerne. I hvert fald må vi sige, at det ikke har ret meget med forenkling eller afbureaukratisering af ministeriets love at gøre.

Vores arbejde viser – det tror jeg er rigtigt – at det i stedet for vil være langt mere frugtbart, om staten gør en indsats, der ansporer kommunerne til selv at ønske denne registrering gennemført. Jeg tror, vi er nødt til at forlade holdningen om, at statsansatte embedsmænd skal administrere pligtregler til fordel for ordninger, hvor ledetrådene er samarbejde, dialog, lokale initiativer og gensidig erfaringsudvikling.

Det har vi allerede nogen basis for, for siden lovforslaget blev behandlet her i Folketinget, har Planstyrelsen i samarbejde med tre kommuner gennemført sådanne frivillige registreringer, og de viser, at frivillighedsprincippet er en farbar vej. Samtidig opnår vi – det er ikke det mindst vigtige og noget, jeg meget gerne vil un-